
ION ARAMĂ
STĂPÎNUL OCEANULUI
* * *
COLECȚIA
POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
389
cpsf.info

389

I O N A R A M Ă

Stăpînul oceanului

* * *

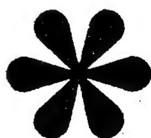

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: NICU RUSSU
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Doctorul Sid, găsit în stare de inconștiență pe plaja din apropierea orașului Capetown, se destăinuie omului care l-a salvat. Răpit de pe vasul său printr-un șiretlic, el e sechestrat pe nava misteriosului doctor Nadir, care plănuiește să studieze oceanul prin intermediul unui delfin căruia i s-a transplantat un creier uman. Aventurierul Hess își oferă în acest scop propriul său creier. Pe vasul doctorului Nadir, pe lîngă instalațiile medicale ultramoderne, se află și un acvariu în care e păstrat delfinul Caro. Doctorul Sid ajunge la concluzia că delfinul vorbește cu el prin telepatie și împărtășește această descoperire iubitei lui Ana, colaboratoare a doctorului Nadir, dar nu este crezut.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
1 februarie 1971

ION ARAMĂ

Stăpînul oceanului

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

VI

Unui om oarecare i-aş rezuma simplu ceea ce s-a petrecut apoi : am trecut la pregătirea experienţei. Dar dumneavoastră, sir, ca om de meserie, vă daţi seama că asta n-a mers cu una cu două. Deşi uneori îl acuzam de prea multă fantezie, înţelegeam că doctorul Nadir pune în această treabă un calcul inteligent şi realist, care să-i asigure reuşita. După convocarea aceea din salon, nimeni nu comentase într-un sens sau în altul intenţiile doctorului ; din punctul lui de vedere, lucrurile erau foarte clare şi părea de la sine-nţeles ca toată lumea de la bord să treacă la lucru pentru înfăptuirea proiectului său înspăimîntător.

— Pregătirea va dura cam un an de zile, mă informă el într-o dimineaţă, cîteva zile după discuţie.

— Dacă între timp nu intervine ceva, murmurai.

— Voi avea grijă să nu intervină, spuse sec doctorul Nadir. Te gîndeşti că Hess s-ar putea răzgîndi ; nici pomeneală. Te gîndeşti că secretul ar putea fi divulgat, iar operaţia zădărnicită. Imposibil. Nimeni de pe „Croco"-2 nu va vedea uscatul în acest răstimp. Iar dacă totuşi cineva încearcă să părăsească vasul, o face pe propriul său risc.

— E o ameninţare ?

— Un avertisment, doctore Sid. Ţin prea mult la acest proiect şi n-aş vrea să-l văd dat peste cap din neghiobia sau încăpăţînarea cuiva.

Mă gîndii că a simţit ceva privind alianţa mea secretă, mai mult tacită, cu miss Ana ; v-am spus că era singurul om în care aveam oarecare încredere, şi în momentele de deznădejde nu ezitam s-o conving de absurditatea situaţiei şi de cuminţenia ideii de a fugi împreună cu mine. Miss Ana tăcea sau mă îndemna la calm ; adeseori, după o asemenea discuţie, mă nimeream cu doctorul Nadir pe punte şi într-un sfert de ceas acest om, cu extraordinara lui putere de convingere, izbutea să mă transforme pentru o vreme în adeptul său. Dar după aceea veneau iarăşi îndoielile şi iarăşi încercam s-o conving pe miss Ana...

— Nădăjduiesc, doctore Sid, că bisturiul dumitale mă va acompania la momentul potrivit. Indiferent de părerea pe care o ai despre operaţie.

— Părerea mea despre operaţie ? strigai. Ei bine, o să v-o spun pe şleau. Mi se pare că operaţia dumneavoastră echivalează cu a tăia tubul de aer al unui scafandru în imersiune sau a îngropa pe cineva de viu într-o mină părăsită. O numiţi operaţie, dar în realitate nu-i decît o crimă murdară !

Doctorul Nadir se crispă puţin, dar se sili să surîdă :

— Vorbeşti ca o fată bătrînă şi bigotă. Îmi pare rău că dumneata, om de ştiinţă, manifeşti atîta scepticism. Nu înţelegi că Hess o să trăiască pînă la adînci bătrîneţi ? Staţionarea lui în pielea delfinului e o chestiune de luni, cel mult-un an. Pe urmă îl mutăm la loc. Vino-ţi în fire, omule, eşti chirurg, nu bărbier !

— Rămîn la părerea mea, îl înfruntai. Transplantul de creier este un act inuman !

— Inuman ? murmură doctorul Nadir. Cam des aud vorba asta în ultima vreme. Mai degrabă extrauman. Adică în afara legilor obişnuite, în afara codului penal şi a lecţiilor de morală. Dar nu-mi pasă ! strigă. Cred prea mult în proiectul ăsta ca să mi-l mai poată scoate cineva din cap !

— Nu-mi pasă nici mie ! strigai la rîndu-mi. În ziua operaţiei o să mă-mbăt turtă şi o să zac la mine-n cabină, asta-i !

— Ai avea inima asta, doctore Sid ? Ştii bine că eşti unul dintre factorii care garantează reuşita operaţiei. Lipsa dumitale ar mări şansele unui accident, nu ? E rîndul meu să folosesc termenul „inuman“...

— Aveţi dreptate, murmurai. M-aţi învins. Voi face tot ce mi se cere. Dar, cinstit să fiu, nu cred ca monstrul să supra-

vieţuiască. Mă gîndesc în primul rînd la diferenţa de specie, la compoziţia sîngelui, la construcţia legăturilor nervoase...

— Se va adapta.

— Pe urmă, dimensiunile creierului uman nu se potrivesc cu craniul delfinului.

Doctorul Nadir îşi pregăti pipa după tot dichisul înainte de a-mi răspunde.

— Asta-i partea cea mai importantă, doctore Sid, spuse el grav. N-o să-ţi ţin o lecţie de medicină, ştii tot atît de multe ca şi mine. Îţi vorbesc deci ca de la specialist la specialist. Vom lucra cu doi cetacei, în paralel, pentru ca un accident ivit eventual pe parcurs să nu ne poată stingheri planul. Ştii bine că cutia craniană a delfinului e cu vreo treizeci la sută mai încăpătoare decît a omului. Rămîne deci o diferenţă de spaţiu care trebuie completată. Ne aşteaptă o muncă grea, dar e cea mai bună soluţie : să pregătim grefe din propriul organism al delfinului, care să umple acest gol.

Ideea mi se păru bună şi o lăudai. Parcă încurajat de părerea mea, doctorul Nadir urmă cu entuziasm :

— Prima fază va fi pregătirea unor grefe modelate după forma cutiei craniene, care să constituie un fel de pat pentru creierul uman. Le vom crea undeva spre coadă, într-o regiune slab inervată, dar viguroasă, şi le vom ajusta prin operaţii succesive. În a doua fază extragem creierul delfinilor şi transplantăm aceste grefe în craniu. Spaţiul pe care l-ar ocupa creierul uman îl umplem cu un model din material plastic. În acest răstimp, partea cea mai dificilă a experienţei, trebuie să asigurăm funcţiile vitale prin comandă electronică, deci vom pune la punct aparatura necesară. Asta va fi treaba lui Ahmed, care-i în stare să construiască un computer dintr-un simplu făraş. Ambii delfini trebuie să treacă teferi de această etapă ; dacă unul dintre ei moare, înseamnă că şansele de reuşită scad şi trebuie s-o luăm de la capăt. După ce patul cranian se sudează cu ţesuturile, trecem la timpul trei...

— Transplantul de creier, şoptii.

— Asta-i tot, încuviinţă doctorul Nadir. Pînă atunci vom avea progrefazonă cu kilogramele. Prietena dumitale va prepara şi cantităţile necesare de hormoni şi vitamine care să accelereze cicatrizarea, după care androdelfinul îşi va începe misiunea.

Aprobai din toată inima planul acesta, sir, era bine calculat şi i-o spusei deschis. Dar doctorul Nadir nu mă mai asculta,

părea acum preocupat de altă problemă. Ceru marinarului de cart un binoclu și cercetă îndelung largul mării. Dimineața, ieșind pe punte, constatasem că șalupa lipsea ; aproape zilnic marinarii doctorului Nadir plecau în larg și se întorceau cu unul sau doi delfini vii, aveau o extraordinară dibăcie la vînat, foloseau plase mari de nailon pe care șalupa le tîra kilometri întregi prin preajma cîrdurilor de delfini, pînă cînd manevra reușea și unul dintre cetaceii aceștia, atît de ageri și de mobili, nimerea, din greșeală, în capcană. Uneori, cînd plasa era tîrîtă zadarnic prin apă mai multe ceasuri fără rezultat, marinarii se înfuriau și foloseau tunul cu harpon de la prova ; aduceau răniții cu viteza maximă și doctorul Nadir făcea un tărăboi nemaipomenit. Nu-i plăceau jertfele și suferințele inutile, sir, și-n asta vedeam o anumită noblețe sufletească, surprinzătoare la un tip ca el. De obicei mă ruga pe mine să intru în sala de operații, împreună cu doctorul Max, să extrag harponul și să îngrijesc rana delfinului. Cîteva zile, Caro avea un tovarăș. Pe urmă, după ce examina cicatricea, doctorul Nadir supunea delfinul unor măsurători și, nemulțumit de rezultat, îi dădea drumul în ocean.

— Ne trebuie niște exemplare superbe, îmi explica el de fiecare dată, și repetă vorba asta și-n dimineața cu pricina, cînd șalupa întîrzia atîta.

Șalupa se întoarse tocmai spre prînz și încă de departe tipul care-o conducea se lăudă prin radio că „de data asta am găsit ce trebuia". Doctorul Nadir, nerăbdător la culme, examină cei doi delfini și recunoscu deschis că oamenii lui făcuseră o treabă pe cinste.

Seara, în salon avu loc o mică serbare. Doctorul Nadir scoase din dulap sticla cu coniac franțuzesc din care, printr-o convenție tacită, nu se bea decît în ocazii deosebite. Ahmed puse la gheață un număr îndestulător de sticle cu vin și băurăm pentru succesul androdelfinului.

— De acum încolo, pînă la terminarea experienței, nu ne vom mai putea întîlni cu toții aici, spuse doctorul Nadir. Pe toată durata lucrărilor, în observatorul oceanic unul dintre noi va face de gardă. Delfinii trebuie supravegheați necontenit. Serviciul de gardă la acvariu va funcționa paralel cu carturile de navigație.

Mă gîndii că dacă nici în seara asta nu izbutesc s-o conving pe Ana nu voi mai avea prilejul prea curînd. Îi făcui semn că vreau să-i vorbesc, apoi mă ridicai.

— Mă duc pe punte, la aer, sir, spusei. S-a fumat cam mult aici.

— Merg și eu, zise Ana.

Doctorul Nadir ne privi zîmbitor.

— Plimbați-vă, dragii mei. E o seară plăcută. Eu rămîn cu acești bravi luptători să înfruntăm puterea vinului...

Închisei cu grijă ușa salonului, o luai pe Ana de braț și o rugai în șoaptă :

— Hai să vorbești cu Caro.

— Merg, rîse ea. O să-ți verific teoria. Dar dacă nu e cum spui, făgăduiești să nu te mai gîndești la asta.

Șovăii. Ana mă înțelese și mă strînse de mînă într-un chip cu totul neobișnuit.

— Te rog, Sid !

Eram tulburat. Pentru prima oară îmi spunea pe nume, fără să mai folosească apelativul acela oficial, „doctore Sid". Ce importanță avea că folosește numele de familie ! Asta era un fel de regulă pe „Croco"-2 și toată lumea o respecta.

În sala acvariului era liniște. Cei doi delfini pescuiți dimineața se jucau într-un colț al acvariului ; Caro stătea liniștit în alt colț. Îl chemai în șoaptă. Caro se uită la mine cu ochii lui rotunzi, dar nu se clinti.

— Vino o dată, îi spusei. Vezi că avem musafiri. Poartă-te frumos cu miss Ana, e prietena mea și tu ești prietenul meu.

Delfinul mă privea mereu, nemișcat și tîmp. Încercai să mă concentrez, să lansez un semnal telepatic cu o tensiune mare, să-l scot din inerție pe acest leneș care mi se împotrivea. Zadarnic însă. Caro rămase mut.

— Nu pot să-mi explic, îi spusei Anei cînd ieșirăm pe ușă. Cred că nu vrea, pur și simplu nu vrea să vorbească. Știi ce ? îmi fulgeră prin minte. Caro e gelos !

— Gelos ? se miră Ana.

— Firește. A înțeles că te iubesc, mi-a citit asta în gînd și i se pare că o să țin mai puțin la el.

— Ascultă, Sid, șopti Ana, vrei să spui că ai un sentiment serios pentru mine ?

— N-ai observat pînă acum ? Ți s-a părut o simplă formalitate cînd ți-am spus-o acolo, în laborator ? Te iubesc, Ana, și-mi pare așa de rău că dumneata nu...

— Dragul meu, murmură ea. Te-am înțeles de atunci, dar m-am temut pur și simplu. Mă gîndeam că-i doar un subter-

fugiu, ca să scapi de întrebările care te chinuiau. Uneori ai nevoie de un aliat...

— Un aliat ! pentru mine însemni mult mai mult decît un aliat !

Ne sărutarăm acolo, pe coridorul pustiu din fața observatorului oceanic, la cincisprezece metri sub nivelul apei. Uitasem și insuccesul demonstrației mele, și situația mea de captiv. Ana mă iubea !

Urmară luni de muncă încordată, sir. Cînd unul, cînd celălalt delfin ajungea pe masa de operație. Excrescența ciudată, semănînd cu o potcoavă, acoperită cu o epidermă subțire, se modela treptat, ajutată de bisturiele noastre. Fiecare nouă intervenție era urmată de îngrijiri migăloase, de tratamente amănunțite, pentru ca țesutul acela gingaș să rămînă viu, în ciuda ajustărilor pe care i le aduceam. Numai eu singur știam cauza crispării care ne stăpînea îndată ce puneam mîna pe bisturiu : delfinii supuși atîtor suplicii ne mustrau, adresînd creierului nostru un ecou al propriilor suferințe, dar mă abținui să-i explic doctorului Nadir cum stau lucrurile...

Toată lumea de la bord lucra intens pentru reușita experienței. În atelierul electric de la puntea intermediară, Ahmed se trudea să înjghebeze mașina electronică ; Ana experimenta și perfecționa neîncetat substanțele adjuvante și vitalizatoare, doctorul Max exersa zilnic suturarea nervilor și vaselor mărunte care irigă creierul, iar căpitanul Hess... învăța. Da, sir, trebuia să se prezinte în „haina“ de delfin cu o mulțime de deprinderi noi, cu finețea simțurilor, cu suplețea mișcărilor, cu economia de energie atît de necesare unui cetaceu care se respectă ; în schimb fusese silit să renunțe la atîtea obiceiuri omenești, la fumat în primul rînd, și să stabilească cu doctorul Nadir un cod de comunicare rapidă și eficientă, pentru eventualitatea că gîtlejul delfinului nu va fi destul de apt să imite clar vorba omenească.

Cît despre mine, eu țineam lungi consfătuiri cu Caro și făceam planuri nebunești de fugă, nebunești fiindcă le știam sortite unui eșec sigur, dar asta nu mă putea opri să le fac mai departe, să-mi imaginez diferite modalități de evadare. Uneori, după ceasuri întregi petrecute în sala de operație, cu degetele tremurînd de încordare, juram să dau dracului toată această aventură fantastică și să revin pe țărm la o ocupație mai rezonabilă. Mai ales seara, înainte de culcare, mă gîndeam ceasuri întregi și-mi imaginam ce lucru cumplit ar fi dacă unul

dintre noi, cei de la bord, ar trăda ceva din cele ce se petreceau aici ; după legile lumii obișnuite puteam fi cu toții acuzați de tentativă de omor, de complicitate la crimă, fiindcă, lăsînd la o parte logica doctorului Nadir, ceea ce se pregătea pe „Croco"-2 nu era nici mai mult, nici mai puțin decît un omor cu premeditare, dublat de o incitare la sinucidere !

— Să fugim, să ne depărtăm de această casă de nebuni cît mai e vreme, mă rugam de Ana în serile acelea.

Ea își încolăcea brațul în jurul gîtului meu și nu spunea nimic sau încerca să mă liniștească :

— Lasă gîndurile astea, Sid. Știi bine că n-avem unde să ne ducem, sîntem bine păziți, navigăm numai prin locuri pustii și, chiar dacă vreun vas se zărește undeva, la orizont, au grijă să-l ocolească cît mai pe departe...

— Dar nu putem sta cu brațele încrucișate, draga mea ! strigam. Trebuie să facem ceva, timpul trece, și doctorul Nadir e tot mai sigur de reușită.

— Poate tocmai de aceea trebuie să stăm liniștiți, murmura ea, știind bine că a doua zi, văzînd progresele uimitoare ale pacienților noștri din acvariu, aveam să oscilez iarăși între sentimentul simplu uman și curiozitatea științifică.

Într-o seară, la vreo jumătate de an după sosirea mea pe „Croco"-2, doctorul Nadir ne căsători, cu un ceremonial inventat de el pe loc. E drept că dragostea noastră nu putea fi ascunsă la infinit, chiar dacă ceilalți o ocroteau de privirile agere ale șefului nostru ; aparate de ascultare erau montate nu numai în acvariu, descoperii mai tîrziu microfoanele instalate în laborator, și mă îngrozii la gîndul că doctorul Nadir, avînd zugrăvit pe față zîmbetul lui reținut, enigmatic, detașat, neomenesc aproape, asculta seară de seară discuțiile noastre tandre, îmi urmărea izbucnirile furioase împotriva lui, cîntărea judecățile mele puerile și ierta, da, ierta, fiindcă altfel n-ar fi spus în seara aceea, în salon, cu zîmbetul lui reținut : avem de sărbătorit un mic eveniment...

Idila dintre mine și Ana era ceva de așteptat și cred că doctorul Nadir o prevăzuse de mult, poate din primele zile ale „angajării" mele. Dintre bărbații de pe vas, doctorul Max trecea drept un misogin convins, căpitanul Hess era un aventurier uns cu toate alifiile și care-și oferise serviciile numai de dragul de a face ceva cu adevărat ieșit din comun, doctorul Nadir părea cu totul străin de preocupările erotice, iar marinarii, cărora li se fixase la bord un regim destul de aspru, ieșeau cu

totul din discuție. Răminîneam eu, singurul candidat posibil la mîna și la inima Anei ; iar dacă stau să mă gîndesc bine, cred că doctorul Nadir s-a străduit cu tot dinadinsul să încurajeze o asemenea idilă, socotind, pe bună dreptate, că eroii ei, oameni care-i erau atît de necesari și-n același timp reprezentau o primejdie potențială pentru secretul experienței lui, trebuiau legați cît mai strîns unul de altul, pentru a-i robi și mai tare. O socoteală corectă, sir, perfectă aș zice, care stă mărturie despre inteligența acestui tip extraordinar. E mult mai greu să fugă doi oameni deodată și mult mai ușor poți supraveghea pe unul dintre ei, știind că celălalt nu va face singur nici o mișcare ; iar dacă e vorba de o femeie, lucrurile devin și mai limpezi : femeia e mai puțin nesăbuită, nu s-ar arunca orbește într-o aventură de un risc enorm, n-ar miza totul pe o singură carte, iar tovarășul ei ar trebui să ia măsuri suplimentare de prevedere, de protecție, să asigure totul pentru succesul evadării, și toate astea nu pot trece neobservate...

Așa încît doctorul Nadir ne făcu într-o seară surpriza aceea unică ; eram cu toții în salon, ne sorbeam cafeaua (eu unul aș spune mai degrabă că o sorbeam din ochi pe Ana, dacă-mi dați voie să fac o glumă mediocră), cînd el se ridică, scoase din dulapul-bar sticla de coniac franțuzesc și ne comunică, gesticulînd cu pipa :

— Avem de sărbătorit un mic eveniment, care pune o pată de culoare pe cenușiul existenței noastre. În astă-seară, uzînd de prevederile dreptului maritim care împuternicesc pe căpitanul vasului să încheie acte de stare civilă, voi oficia o căsătorie.

— Ce-nseamnă asta ? strigarăm eu și Ana, sărind amîndoi în picioare.

— Înseamnă că trebuie să vă urăm o căsnicie fericită, preciză doctorul Nadir.

Hess și Max se ridicară și ei și aplauzele lor sunau ciudat de stingher în încăperea aceasta fastuoasă. Doctorul Nadir aplaudă la rîndu-i, apoi ne spuse :

— N-are rost să vă ascundeți. Pe vasul ăsta sîntem atît de strîns uniți, încît nici unuia nu-i pot fi străine problemele celuilalt. Miss Ana, consimți să-l iei de soț pe doctorul Sid ?

— Întreabă-l pe el întîi, șopti miss Ana stacojie la față.

Doctorul Nadir repetă formula, inversînd numele.

— Da ! strigai. Consimt din toată inima ! I-am spus de mult că o iubesc și...

— E-n regulă, spuse doctorul Nadir. E rîndul dumitale, miss Ana. Consimţi... ?

Ea se aruncă la pieptul meu, suspinînd.

VII

Trec peste descrierea amănunţită a etapelor experienţei noastre. E destul să vă spun, sir, că planul doctorului Nadir se îndeplinea pas cu pas, în intervalele de timp fixate ; grefele au reuşit de fiecare dată şi nici nu ştiam cum trece timpul. Momentul decisiv se apropia tot mai mult...

Cei doi delfini zăceau în acvariu, cu maşinăriile lui Ahmed conectate la craniile lor, şi observatorul oceanic semăna acum cu sala de comandă a unei centrale electrice ; zeci de aparate şi indicatoare ne făceau cunoscută în fiecare clipă starea celor doi pacienţi, pe care doctorul Nadir, eu şi cu Max îi supravegheam pe rînd, schimbîndu-ne la fiecare patru ore şi avînd astfel opt ore de repaus, timp în care ne străduiam să ne odihnim din plin pentru a face faţă veghei încordate care urma. Iahtul nostru naviga departe de ţărmuri, căutînd regiunile calme, profitînd de bătaia constantă a brizei şi evitînd cu toată puterea maşinilor sale locurile unde barometrul înregistra scăderi suspecte ; de altfel, cu forma sa hidrodinamică, cu carena sa cufundată pînă la cincisprezece metri adîncime — pescajul unui crucişător greu, sir, dacă aveţi unele noţiuni marinăreşti — simţea foarte puţin influenţa valurilor şi era un eveniment cînd puntea se înclina mai mult de două-trei grade.

Supuse tratamentului atent şi îngrijirilor noastre, organismele robuste ale delfinilor rezistau de minune şi experienţa se desfăşura fără evenimente deosebite. Mai trebuie să adaug că prietenul meu, Caro, se molipsise parcă de nerăbdarea noastră ; de cîte ori intram de serviciu, îi simţeam neliniştea şi-i auzeam (spun auzeam, fiindcă n-am alt termen mai apropiat pentru modul lui de a comunica), îi auzeam întrebările : cum o să fie ? ce veţi face cu omul în piele de delfin ? Într-o vreme mă întrebam dacă nu cumva Caro va avea ceva împotriva experienţei, dar mi-am dat seama că, dimpotrivă, el se străduia să aline suferinţele celor doi pacienţi ; pe de altă parte, fără să-l acuz de egoism, era, desigur, bucuros că el însuşi fusese cruţat ; doctorul Nadir hotărîse aşa, avea nevoie de un delfin domesticit cît de cît, deprins cu prezenţa oamenilor, care să-i

fie androdelfinului ajutor în timpul marilor explorări ale Oceanului...

E limpede că, în condițiile acestea, părăsisem orice gînd de plecare ; reușita fiecărei etape îmi sporea încrederea, iar dorința Anei de a vedea succesul experienței mă lega și mai mult de nava „Croco"-2. În seara căsătoriei, după ce prietenii noștri băură destul de zdravăn și se duseră la culcare, ne-am plimbat o oră încheiată pe punte. Atunci mi-a spus ea : „Dragă Sid, ar trebui să-ți spun povestea mea ca să știi cu ce bagaj mă prezint în viața noastră comună" ; „Nu mă interesează, iubito". Dar ea a insistat : „Nu se poate, Sid, trebuie să mă descarc de povara asta, fă bine deci și ascultă. Eram în voiaj de nuntă la Copacabana cu un om pe care-l iubeam mai mult decît pe mine însămi, copilărisem împreună, făcusem studiile în aceeași universitate și eram nedespărțiți și după ce ne-am luat doctoratul, amîndoi în aceeași zi, ne-am căsătorit. Omul ăla s-a dus cu o balerină, s-a dus tocmai în clipa în care socoteam fericirea mea completă ; zăceam pe plaja de la Copacabana, singură, cu o avere imensă, care nu mai servea la nimic, plecasem în larg cu gînd să merg tot înainte, să mă rup de lume, de oameni, uram tot ce era în jurul meu, și-atunci a apărut șalupa, m-au luat pe sus și m-au adus aici, îmi era indiferent ce se petrece cu mine, și doctorul Nadir, aflînd pe cine salvase, mi-a oferit laboratorul ăsta minunat. Aici mi-am uitat identitatea și tragedia și am hotărît să am un suflet rece și să iubesc mai mult moleculele de carbon decît oamenii, dar asta a fost pînă ai apărut tu... Înțelege, Sid, „Croco"-2 a însemnat pentru mine salvarea, purificarea, cauza doctorului Nadir a dat un scop existenței mele lipsite de scop, de aceea am ezitat de fiecare dată cînd mi-ai propus să fugim... „Rămînem aici, iubito, să vedem cum se termină toate astea, i-am spus, îți jur că mă voi devota cu totul acestei cauze, dacă tu o iubești și crezi în ea..."

Am făcut această paranteză ca să-nțelegeți mai bine convertirea mea, sir, sînt totuși medic și mă interesează progresele științei, și mai era și Ana — deci am rămas. Este de la sine înțeles că asupra noastră apăsa o răspundere mai mare decît apăsase vreodată pe umerii unui medic ; cu cît experiența înainta, cu atît devenea mai mare încordarea noastră și mă întrebam uneori dacă vom putea rezista pînă la capăt. În clipele acelea de șovăială, simțeam privirea magnetică a doctorului

Nadir scormonindu-ne sufletele și turnînd în ele forță din forța lui inepuizabilă.

— După părerea mea, grefa „patului cranian“ s-a sudat destul, spuse el într-o seară, cînd eram adunați cu toții în observatorul oceanic. E timpul să trecem la partea finală. Ce spui, căpitane Hess ?

— Dovleacul meu vă stă la dispoziție, sir, dacă între timp n-ați găsit altul mai de soi.

Căpitanul Hess se străduia să pară bine dispus, dar zîmbea cam galben și însuși doctorul Nadir izbutea cu greu să-și ascundă nervozitatea.

— E de la sine înțeles că, după reușita misiunii, androdelfinul va fi supus unui nou transplant, de o mie de ori mai simplu, care-i va reda înfățișarea sportivă din seara asta, căpitane Hess. Tot atunci îți voi dărui stiloul meu „Pelikan“, cu care vei scrie cea mai celebră carte de memorii din lume !

Ne luarăm pe rînd rămas-bun de la căpitanul Hess, care a doua zi n-avea să mai fie conștient (sau poate n-avea să mai fie de loc, îmi fulgeră prin minte) și el ne împărți din lucrurile la care ținea mai mult : glonțul de mitralieră care, în timpul unei lupte, îi străbătuse casca, julindu-i puțin creștetul și se oprise în trunchiul unui sicomor din apropiere ; fotografia iubitei lui, fata unui șef de trib, care se otrăvise fiindcă tatăl ei nu-i îngăduia să se mărite cu un european ; ceasul de aur pe care-l primise din mîna guvernatorului, precum și o ureche de taur, amintire de la o corrida...

A doua zi intrarăm patru în sala de operații și ieșirăm trei. Al patrulea își luase locul în răcoarea celor șaizeci de grade sub zero din refrigerator, iar partea lui cea mai importantă începu să funcționeze în noul ei sediu — trupul viguros al delfinului numărul unu, pe care însuși căpitanul Hess îl botezase, conform gustului său pentru ciudățenii, Kerosene Blow. Cu o oră înainte de prînz, Kerosene Blow, androdelfinul doctorului Nadir, fu adus în observatorul oceanic cu capul înfășurat în feșe sterile ; o instalație specială îi scălda trupul cu apă de mare călduță ; aparatele îi înregistrau automat pulsul, frecvența respirației, tensiunea arterială.

— Mi se pare că am reușit, spuse doctorul Max printre dinți.

Doctorul Nadir se uita țintă la aparatele conectate cu trupul lui Kerosene Blow ; răspunse fără să-și întoarcă măcar privirea :

— Încă nu, doctore Max. Abia după ce va deveni conștient. Pînă atunci, numărul doi rămîne mai departe în starea asta. Dacă intervine vreo infecție sau vreo sincopă, luăm operația de la capăt și mutăm creierul în numărul doi. Iar dacă și atunci se întîmplă ceva, nu ne rămîne decît să readucem lucrurile la starea dinainte și să-l avem pe căpitanul Hess viu și nevătămat. El trebuie să trăiască, și asta depinde de noi. Cred că nimănui dintre cei de față nu i-ar conveni să știe că a contribuit la uciderea unui om !

Mă cutremurai la perspectiva unui eșec, sir. După un an de muncă diabolică, după sacrificiul sublim pe care căpitanul Hess acceptase să-l facă pentru progresul științei...

— Din clipa asta, alarmă continuă ! spuse doctorul Nadir. Atenție mai multă decît oricînd. Vom muta masa de operație aici, lîngă acvariu, ca să putem interveni în cîteva secunde de la declanșarea crizei. Aparatul de oxigen, plasmă pentru transfuzie, instrumente sterile — totul să fie pregătit. Nu mai e vorba de doi delfini, ci de un om !

VIII

Ana era să leșine de bucurie, sir, cînd l-a auzit pe Kerosene Blow salutîndu-ne cu o voce pițigăiată, ca un ciripit de pasăre. Era în timpul cartului meu, într-un miez de noapte, și draga mea soție venise să-mi aducă o ceașcă de cafea.

— Bună dimineața, chițăi Kerosene Blow. S-ar spune că sînt viu, nu-i așa ?

Cu o mînă o ținui pe Ana să nu cadă, cu cealaltă apăsai pe butonul soneriei de alarmă. Cei doi medici sosiră în cîteva clipe, sărind cîte trei trepte odată ; eram acum cu toții acolo și ascultam vrăjiți glasul acela subțire, care vorbea cu destulă dificultate :

— Ce suflați ca niște locomotive ? Sînt eu, căpitanul Hess, sau ce-a mai rămas din mine.

— Mișcă coada, spuse nervos doctorul Nadir.

Androdelfinul se supuse, adăugînd că are auzul atît de sensibil încît vocile noastre i se par adevărate tunete. Doctorul Nadir nota cu sfințenie tot ce auzea.

— Ascultă-mă cu atenție, căpitane Hess, spuse el. Trebuie să te refaci complet, deci îți ordon repaus total încă vreo trei zile. Nu vorbi, nu gîndi, fă economie de mișcări. De două luni

nu ne-am desprins de aparate. Totul merge perfect, dragul meu.

— Dumnezeule, două luni ! se miră omul-delfin. Înseamnă că sîntem în noiembrie !

— Da, paisprezece noiembrie. Gata, nici o vorbă mai mult. Dacă nu mă asculţi, recurg iar la somnifere, să ştii. Spune, ce simţi în clipa asta ?

— Nimic deosebit, doctore. Mintal, aş bea un coniac. Trupeşte însă... parc-aş dori să înfulec o scrumbie crudă. Ciudat, nu-i aşa ?

Doctorul Nadir notă iarăşi în carneţel şi făcu semn androdelfinului că discuţia s-a terminat. Animalul cu creier de om închise ochii şi doctorul, după ce-mi arătă ameninţător aparatele, îi luă muteşte pe Max şi pe Ana şi-i scoase din încăpere.

Mai departe lucrurile evoluară cum nu se poate mai bine. Kerosene Blow prindea puteri văzînd cu ochii ; rănile de la cap se cicatrizau rapid, apoi îl mutarăm în acvariu şi androdelfinul începu să înoate, avîndu-l ca profesor pe Caro. Prima cursă în ocean avu loc pe la sfîrşitul lui decembrie, mai precis chiar în ajunul Anului nou. Pacientul nostru se bucura de o escortă impozantă : doctorul Nadir, în costumul său de scafandru autonom, şi Caro, de la care nu izbutise să fure toate secretele meseriei. Cu o oră înainte de plecare, golisem în mare vreo jumătate de litru din picăturile „Nadir" pentru alungarea rechinilor. Oceanul puţea pînă departe a cadavru de rechin, singura mireasmă în stare să-i bage-n sperieţi pe banditţii mărilor...

Aşteptam în jurul ecluzei care despărţea acvariul de oceanul nemărginit ; doctorul Nadir îşi puse masca, se afundă, făcu semn că totul e-n regulă şi, după ce-i inspectă cu o privire rapidă pe cei doi delfini, apăsă cu un gest hotărît pe manetă Aşteptarăm ca ecluza să se umple, iar doctorul Nadir să se adapteze presiunii apei, destul de mare la adîncimea de cincisprezece metri. Îl vedeam prin peretele de sticlă cum urmăreşte răbdător manometrul din faţa lui ; în răstimpuri se întorcea şi-l mîngîia pe Kerosene Blow, care nu ştia cum să-şi manifeste sentimentele. În sfîrşit, doctorul comandă deschiderea completă a oblonului exterior şi ieşi, îmbrîncindu-se amical cu Caro, nerăbdător să facă o cursă adevărată, după îndelungata lui captivitate...

Alergarăm pe punte, la babord, şi pîndeam cu încordare apariţia celor trei personaje ale extraordinarei noastre piese.

În sfîrșit, iată-le : mai întîi spinarea neagră a lui Caro, țîșnind victorioasă deasupra valurilor ; la distanța asta, în imensitatea mării, delfinul părea mult mai mic, mai neînsemnat ; pe urmă răsări din apă și Kerosene Blow, într-un salt stîngaci, totuși foarte reușit, avînd în vedere identitatea lui...

Ana ne apucă de mînă pe mine și pe doctorul Max ; o privii, ochii ei străluceau de lacrimi, simțeam și eu emoția încleștîndu-mi gîtlejul.

Doctorul Nadir apăru la rîndul său, înălță victorios pușca sa de vînătoare subacvatică și încercă să facă și el un salt. Nu izbuti decît să ne arate rezervoarele de oxigen, apoi fundul pantalonilor săi de baie și în cele din urmă labele de cauciuc agitîndu-se cu disperare. Umbrele celor trei se vedeau tot mai puțin distinct în apa albastră... și curînd dispărură.

Rămăseserăm cu privirile pierdute în imensitate, era o zi frumoasă, calmă, a doua zi era Anul nou, dar noi purtam costume ușoare și pălării albe, cu boruri largi, care să ne apere de soarele verii australe. Nu vorbeam nici unul ; așteptam în tăcere întoarcerea celor trei hoinari ai oceanului.

— Oare se mai întoarce ? murmură doctorul Max într-un tîrziu.

— Cine ? întrebarăm într-un glas.

— De Caro vorbeam. Cînd s-o vedea singur, liber, în larg.

— N-o să fugă, strigai. S-a împrietenit cu noi, e la fel de domesticit ca un cîine de lîngă casa omului. Caro și-a pierdut în parte calitățile de vietate liberă a oceanului ; are nevoie de protecție, de mîncare, și noi i le oferim. Pe urmă, nu uita, doctore Max, inteligența delfinilor ; pe Caro îl leagă de noi nu numai niște relații materiale, ci și altele, mai adînci. S-a deprins cu noi, s-a atașat de noi. Cum să fugă ?

Ana zîmbi mustrător, iar doctorul Max clătină sceptic din cap.

— Chemarea instinctului, spuse el.

Dar Caro se întoarse și asta îmi dădu iarăși curaj.

Seara, după obișnuita oră de conversație în observatorul oceanic, doctorul Nadir ne invită pe toți la culcare și plecă primul. Avusese, ce-i drept, o zi agitată. Mă învîrtii cîteva minute pe punte, să mă conving că fiecare se dusese în cabina lui, la culcare, apoi mă întorsei în observatorul oceanic. Caro adormise, dar Kerosene Blow înota în lungul și-n latul bazinului, ca un om care se plimbă îngîndurat prin cameră.

— Cum a mers, căpitane Hess ?

— La dracu, v-am spus odată să nu mă mai numiți așa. Să vă intre în cap că ființa asta e altceva decît insul care a tras cu mitraliera pentru bani.
— Iartă-mă. Venisem să-ți spun un secret. Știi, eu vorbesc cu Caro.
— Bineînțeles. Și eu vorbesc.
— Vorbești, adevărat, de la minte la minte ? mă bucurai.
— Pe naiba, de la minte la minte ! Ne-nțelegem, asta-i. Altfel cum aș putea să învăț toate giumbușlucurile lui ?
— Altceva vreau să spun. Eu comunic cu Caro prin telepatie.
— Mofturi ! spuse. E destul să-i ghicești intențiile. Un animal și-atîta tot. Ce telepatie ? Mi se pare că v-ați cinstit acolo, sus, de bucuria succesului. Și acuma vii să-mi îndrugi mie ce-ți trece prin cap.
— Noapte bună, Kerosene Blow, spusei înțelegînd că nu-i nimica de făcut. Te rog să mă ierți.
Plecai amărît și, în cabină, Ana mă privi cu repros :
— Iarăși, Sid ! Parcă mi-ai făgăduit că...
— Ai avut dreptate, spusei. L-am întrebat și pe Hess. Cred că e o idee fixă.

Antrenamentul lui Kerosene Blow se desăvîrși repede ; androdelfinul dispunea de un trup tînăr și viguros, care realiza lesne coordonarea diferitelor grupe de mușchi potrivit conexiunilor respective din creier. La timpul potrivit, doctorul Nadir ne făcuse o întreagă teorie a repartiției centrilor nervoși, precizînd că va conecta nervii picioarelor la musculatura cozii, nervii mîinilor la aripioarele înotătoare, iar în rest păstrase, pentru funcțiile biologice, propriul sistem nervos vegetativ al delfinului. Din vorbe pare simplu, dar închipuiți-vă, sir, cîtă muncă i-a trebuit ca să descopere centrii nervoși care comandă musculatura unui cetaceu ! Numai un fanatic al științei e capabil s-o realizeze. Și, în ciuda faptului că-i condamnam mai departe actul inuman, trebuie să spun că mă simțeam fascinat de perseverența lui.

Vreo lună de zile, doctorul Nadir făcu, de voie, de nevoie, baie în ocean în fiecare dimineață. Ședințele de înot se prelungeau mereu, delfinii măreau treptat spațiile străbătute și omului îi era tot mai greu să se țină după ei. Scuterul submarin, pe care îl folosea în cursele mai lungi, se dovedi curînd prea lent pentru zbenguiala celor doi cetacei.

— Lucrurile merg bine, spuse Kerosene Blow într-o seară, la ora taifasului obişnuit în observatorul oceanic. Dar ne învîrtim într-un pustiu. Avem sub noi un kilometru şi jumătate de apă. Ca să începem cercetările, ar trebui să ne apropiem de coastă. Să găsim cîrduri mai mari de delfini. Să ne amestecăm printre ei. Să-i urmăm în drumurile lor...

— Au să-şi dea seama că sînteţi străini, strigai, înţelegînd îndată că vorbesc pentru Caro. Încercai să explic : Dacă delfinii îşi dau seama că nici Kerosene Blow, nici Caro nu sînt din grupul lor...

— Îi crezi atît de inteligenţi încît să observe asta ? mă întrebă doctorul Nadir.

— Îi credeţi atît de proşti încît să nu observe ? replicai.

Max, care asculta tăcut deoparte, interveni :

— N-au decît. Poate cei doi delfini s-au rătăcit de cîrdul lor, poate vor să se împrietenească...

— O să vedem la faţa locului, hotărî doctorul Nadir. De ce să stăm aici şi să facem presupuneri ? Trecem la fapte. Chiar în seara asta pornim spre Capetown. Rămînem în apele internaţionale şi ne fixăm o bază de operaţii pe ţărm...

Aşa a început fatala aventură a lui Kerosene Blow.

IX

Ieri, la vreo zece kilometri de locul ăsta, sub Stînca Galbenă, unde ne stabilisem baza de operaţii, aşteptam întoarcerea androdelfinului din prima misiune de cercetare. Doctorul Nadir strîngea pipa între dinţi şi se-nvîrtea de colo-colo ; Ana pregătea ceva de mîncare, iar eu căutam să-l calmez pe Max care trepida de nerăbdare ca un motor în doi timpi. Caro şi Kerosene Blow plecaseră în zori, după ce însoţiseră şalupa noastră pînă la ţărm. Doctorul Nadir le dăduse voie pînă la prînz, dar începuse să-i aştepte cu două ore înainte.

Fix la douăsprezece, auzirăm spre oraş o hărmălaie grozavă şi mai multe focuri de armă. Prin binoclu se vedea lumea de pe plajă agitîndu-se. După cîteva minute, la picioarele stîncii ieşiră din apă capetele negre ale delfinilor noştri.

— A fost extraordinar, ţipă Kerosene Blow bălăcindu-se în apa mică din jurul stîncii. N-am obosit de loc, iar Caro mi-a fost un adevărat ghid. Ce-am păţit... Dar mi-e o foame de lup.

— Avem două găleţi cu peşte pentru voi, spuse doctorul Nadir. Şi vorbeşte mai rar, fiindcă se înregistrează.

— Merită, vîjii mulţumit androdelfinul. Ce se aude cu baboii ăia, sir ?

Ahmed aruncă lîngă ei vreo zece kilograme de peşte proaspăt. Printre ronţăituri, Kerosene Blow îşi începu reportajul.

— De la plajă fundul e cam abrupt, dar Caro se orientează perfect. Am ajuns la o epavă. Ne-am jucat niţel pe acolo. Un cargou ruginit, cu o spărtură mare la pupa. Înăuntru caracatiţe. Noroc cu Caro, altfel o mierleam. Doctore Nadir, nu era rău să-mi grefezi şi o carabină Winchester. Dar vă văd curioşi. Ei bine, am lăsat epava şi am pornit mai departe.

Kerosene Blow făcu o pauză ca să mai înfulece cîţiva peşti, fiindcă prietenul lui i-o cam luase înainte.

— Am pornit pe urma unui cîrd de delfini, urmă el. La început ne-am ţinut la o distanţă serioasă. Pe urmă ne-am apropiat. Au prins de veste şi ne-au înconjurat din toate părţile. Paşnici, dar curioşi. Mai întîi s-au dat la Caro. Au ciripit cîte ceva şi Caro le-a răspuns. Pe urmă s-au îngrămădit toţi în jurul meu. Fluierau şi se îmbrînceau şi parcă se certau. M-au pipăit cu ciocurile lor. M-au gîdilat pe burtă. M-au întrebat de vorbă, dar eu n-am învăţat delfiniana cu guvernantă. Mai-marele lor, un tip cu pielea tăbăcită de bătăi şi cu nişte cicatrici lungi pe spinare, i-a spus ceva lui Caro. Cred că s-au cam certat. Pe urmă am pornit la drum, şeful în frunte, noi după el, şi ne cam împingeau ăia cu boturile, să-l urmăm pe şef. Noi atîta aşteptam. Am înotat direct spre sud, sir, vreo oră încheiată, cu viteza maximă.

Androdelfinul se opri ca să mai culeagă o scrumbie şi s-o hăpăie hulpav, timp în care doctotul Nadir era să-şi înghită pipa de nerăbdare.

— Am ajuns lîngă un fel de munte submarin, urmă Kerosene Blow. Un munte în care se căsca gura unei grote. La intrare păzea un delfin uriaş. Şeful a ciripit ceva către el, paznicul s-a dus înăuntru şi a revenit cu alţi vreo cinci la fel de tăbăciţi ca şi şeful şi au început să ne întrebe de una şi de alta şi să ne tot pipăie şi să chiţăie între ei felurite comentarii. Pîn-la urmă m-am plictisit şi am dat buzna spre intrarea grotei. Caro după mine. Dar te-nţelegi cu delfinii ? Paznicul mi-a tăiat calea, şeful mi-a dat un brînci prietenesc, iar Caro a avut de suportat o adevărată galerie de fotbal, aşa scandal făceau

indivizii. Am mai încercat o dată să intru în grota lor, dar am primit alt brînci, mai puțin prietenesc decît primul. Pe urmă toată ceata asta de lighioane s-a năpustit asupra noastră și ne-au adus, sub escortă, pînă lîngă țărm. Niște domni de pe plajă au început să tragă cu puștile. Pe semne credeau că sîntem rechini. Speriată de împușcături, escorta a făcut cale-ntoarsă, iar eu și Caro am zbughit-o pe sub apă și am venit aci...

Marinarul care stătea de gardă sus, pe stîncă, fluieră încetișor ca să ne atragă atenția.

— Ce-i, Ali ?

— Trei inși cu pușcă, sir. Vin încoace fuga.

— Kerosene Blow, ascunde-te, porunci doctorul. Și fă-l și pe Caro să înțeleagă că...

Amîndoi delfinii se făcură nevăzuți în valuri. Ana luă o poziție romantică la picioarele stîncii, iar eu mă făcui că o fotografiez. Cetățenii trecură pe lîngă noi fără să ne dea mare atenție. Se uitau insistent spre larg, acolo unde dispăruseră delfinii.

— Tot mai bine-i acasă la noi, spuse doctorul Nadir. Mutăm baza de operații pe navă. Delfinii n-au decît să facă o plimbare mai lungă pînă aici. Demontați cortul, băieți.

— Un moment, sir, spusei. Dacă escorta aia îi împinge iarăși pînă la plajă ?

— Atunci să păstrăm și baza asta, de rezervă. Ți-o încredințez, doctore Sid. Eu mă simt mai la largul meu pe vas. Și, în orice caz, nu putem rămîne peste noapte aici. Strîngeți cortul, băieți, și scoateți șalupa.

Marinarii scoaseră șalupa din ascunzătoarea ei de piatră. Cortul strîns și îmbarcat, ne îmbarcarăm și noi. Pentru o clipă botul lui Kerosene Blow se ivi din apă la tribord.

— Mîine să fiți mai energici, spuse doctorul Nadir. Vă duceți mai de dimineață și-l luați prin surprindere pe paznic. Intrați în grotă cu orice preț. Va fi primul mare succes al androdelfinului.

— În regulă, sir. Trebuie să fim energici, fluieră Kerosene Blow.

Seara, pe cînd doctorul Nadir și Max puneau la punct însemnările despre călătoria delfinilor, coborîi în observatorul oceanic. Caro părea că mă așteaptă ; plutea între două ape, liniștit, cu ochii la ușă.

— Spune-mi, Caro, ce s-a întîmplat ?

Se-nţelege, sir, că dialogul l-am purtat tot aşa, cu folosind vorbele, el vorbindu-mi direct, de la minte la minte.

— Multe s-au mai întîmplat, îmi sugeră Caro.

— Ce fel de delfini erau aceia ?

— Nu ştiu. Erau din alt neam. Un neam pe care nu l-am mai văzut. Nu puteau vorbi cu mine din minte. Fluierau numai.

— Şi ce fluierau ?

— Delfin fără cap, delfin fără cap. Nu delfin, ci om. Trebuie să plecaţi, să plecaţi mi-au spus.

Dialogul ăsta ni-l întrerupse Kerosene Blow, cu glasul lui ca un scîrţîit de uşă :

— Doctore Sid, ce tot îndrugi acolo ? M-ai trezit din somn.

— Vorbeam cu Caro.

— Vorbeai cu Caro ! Nu cumva eşti beat ? Cum să vorbeşti cu lighioana asta care nu ştie decît să fluiere ca un agent de poliţie ?

— Comunic cu el de la minte la minte încercai să-i explic.

— Comunici cu jumătatea din mintea ta care-a luat-o razna, cîrîi Kerosene Blow. Ia un somnifer şi culcă-te. Cred că bei pe ascuns. Am avut eu un camarad care, tot aşa, din băutură, avea impresia că vorbeşte cu străbunicu-său, mort la Waterloo.

— Căpitane Hess, te cam întreci cu gluma.

— Hai să ne luăm la trîntă, vrei ? insinuă suav Kerosene Blow.

Azi dimineaţă, delfinii ieşiră iarăşi în larg. Înainte de plecare, doctorul Nadir se duse la ei, în observatorul oceanic, şi-i dădu instrucţiuni straşnice lui Kerosene Blow : în caz de primejdie să vină urgent spre navă sau spre şalupa care va patrula mai aproape de ţărm. Dacă încearcă să-l împiedice, ultima salvare ar fi fost Stînca Galbenă, unde urma să aşteptăm eu, Ana şi doi marinari înarmaţi. Doctorul Nadir le ură drum bun şi le dădu iarăşi drept gustare rezultatul unui pescuit de cîteva ore din ziua precedentă. Marinarii de pe „Croco"-2 sînt nişte pescari desăvîrşiţi, sir.

După plecarea lor, şalupa ne duse pe mine, pe Ana şi pe cei doi marinari la ţărm, lîngă Stînca Galbenă. Urmau şase ore de plictiseală, timp în care am avut vreme destulă să vorbesc cu Ana despre limbajul delfinilor.

— Nu-ţi dai seama că este o fantasmagorie ? îmi zise ea blînd. Dacă Hess, al cărui creier e oarecum mai aproape de delfin decît al tău, n-a izbutit să stabilească această comunicare, de ce mai speri ? Te rog, Sid, dragule, nu te mai gîndi la asta. Povestea cu delfinii e pe cale să te scoată din minţi. Ar fi bine să-i cerem doctorului Nadir un mic concediu...

— Tocmai acum ? Acum, cînd oceanul e pe cale să-şi deschidă larg porţile în faţa noastră ?

Ana mă mîngîie pe păr şi nu-mi spuse nimic. Are darul ei să mă liniştească fără vorbe multe. Rămăseserăm în tăcere pe ţărm, stînca începuse să dogorească, ne mutarăm într-un colţ cu un pic de umbră, schimbarăm cîteva cuvinte cu cei doi marinari...

Pe la zece, în larg apărură cîteva puncte negre şi unul dintre marinari îmi întinse iute binoclul :

— Ceva în neregulă, sir. Mulţi peşti negri.

— Sau delfini, adăugă celălalt pregătindu-şi carabina.

Mă uitai prin binoclu, sir, dar nu mai era nevoie. Se vedeau acum cu ochiul liber vreo douăzeci de cetacee înotînd cu viteză drept spre noi. Spinările negre aci apăreau, aci dispăreau sub apă ca nişte pale de elice. Era limpede că se întîmplă ceva neobişnuit. Printre crestele albe ale valurilor, apa albastră clocotea de forme negre. O îmbinare de culori cum n-am mai pomenit. Cînd înţelesei ce se întîmplă, dusei carabina la ochi. Marinarii făcură la fel. La douăzeci de metri de noi, delfinii făcură cale-ntoarsă, lăsînd pe unul să plutească inert între două ape. Şi noaptea l-aş fi recunoscut pe Kerosene Blow. Dintr-o mie de alţi delfini.

Trăsei.

Traseră şi marinarii.

Zeci de gloanţe împroşcară apa, dar era zadarnic, zadarnic, zadarnic. Delfinii dispărură fără urmă în adîncuri.

Afară de unul...

X

Asta-i povestea mea, sir, încheie doctorul Sid cu dinţii încleştaţi. Daţi-mi voie să mai comand un rînd. Mi s-a uscat gîtlejul. Ce mă priviţi aşa ? V-am spus că nu-s nebun. Poate puţin beat, atîta.

Omul din faţa lui îşi mîngîie bărbuţa rară, căruntă, apoi nasul mare, caricatural aproape, şi nu zise nimica.

— Mă întreb, spuse doctorul Sid, dacă totul n-a fost decît o amăgire. Mama natură e vicleană ; îți întinde o momeală, te prinzi în ea, și, cînd ți-e lumea mai dragă, te zdrobește ca pe-un gîndac. M-am lecuit de experiențe științifice. Lumea are taine pe care nu le vom cunoaște niciodată.

Omul cu bărbuță se uită înapoi peste umăr. Ei doi erau singurii consumatori, iar barmanul rînduia niște sticle în raftul bălțat de etichete și reclame.

— Și Caro ?

— Caro ? spuse doctorul Sid cu amărăciune. Ar fi fost singurul în măsură să-mi spună ceva. A ajuns la navă sîngerînd din zeci de răni. Un ceas întreg s-a chinuit doctorul Max să-l țină-n viață. După ce a văzut că nu mai e nimica de făcut, i-a dat frumos brînci în ocean. Și cu asta ultima speranță s-a dus. Cînd am aflat de Caro, n-am mai rezistat. Am luat-o la fugă spre oraș, urlînd. Mai departe nu mai știu ce-a fost.

Celălalt trase cu nădejde de bărbuţa lui sură. Trase cam în sus şi bărbuţa lunecă cu piele cu tot, încet, lăsînd în urmă altă piele, roşcovană, tăbăcită de soare, un nas drept, poate cam mare, favoriţi cărunţi...

— Doctor Nadir ! şopti Sid.

— O mică glumă de-a mea, spuse doctorul Nadir cu zîmbetul lui stăpînit. O păcăleală pentru poliţaii curioşi. Şi acum, doctore Sid, să mergem.

— Nici gînd, sir. Îmi ajunge o experienţă. Unde-i Ana ?

— Te aşteaptă pe şalupă. Ea te-a găsit. A avut timp să-mi spună de comunicarea ta cu Caro, dar n-am prea înţeles. Mai spunea că tu n-o să ai curajul să-mi vorbeşti despre asta. De aceea m-am deghizat aşa. Să aflu ce-i cu telepatia. Îţi dai seama că asta aruncă o nouă lumină asupra preocupărilor noastre, deschide o vastă cale...

— Dar poate nici nu există. Poate e ideea mea fixă.

— Eşti om de ştiinţă, Sid. Ipoteza trebuie verificată, asta-i tot ce ştiu acum. Natura mai ascunde multe secrete şi le dezvăluie numai celor perseverenţi.

— M-am săturat, strigă doctorul Sid. A fost prea cumplit eşecul ca s-o luăm iar de la capăt.

— Eşec ai spus ? Kerosene Blow e un eşec ? Să lăsăm gluma, doctore Sid. Am mare nevoie de un chirurg. Singur n-aş izbuti...

— Dar doctorul Max ?

— Doctorul Max ? întrebă doctorul Nadir cu o lucire ciudată în ochii-i cenuşii. Ei bine, doctorul Max s-a oferit să...

SFÎRŞIT

JURNAL DE BORD

Odată cu începerea anului universitar 1970/1971, cenaclul S.F. şi-a reluat cu forţe proaspete activitatea la Casa de cultură a studenţilor „Grigore Preoteasa" (Calea Plevnei nr. 61).

Sîntem foarte aproape de borna ce marchează doi ani de activitate a Cenaclului S.F. Succesul şi permanenţa lui se datorează în cea mai mare parte solicitudinii cu care ne-au înconjurat **Petre Meglei,** directorul acestei case a culturii, şi metodistul **Mircea Dumitrescu.**

Duminică 18 octombrie 1970, ora 10,30

Cenaclul S.F. va continua, ca şi pînă acum, să fie o rampă de lansare a tinerilor scriitori de anticipaţie. Ca o prelungire firească a acestei preocupări s-a propus editarea unui fanzin; propunerea a fost primită cu entuziasm. Revista va avea ca scop nu numai oglindirea vieţii spirituale a cenaclului nostru, ci şi popularizarea la noi a genului fantastic.

În continuare s-a discutat despre eventualitatea unei frecvenţe mai mari a şedinţelor, unele dintre acestea fiind consacrate prezentării unor „Ipoteze extraordinare". Pentru testare s-a propus ca următoarele şedinţe ale Cenaclului S.F. să fie de acest tip.

Duminică 25 octombrie 1970, ora 10,30

La această şedinţă **Marian Aurel** a încercat să ne convingă cu „argumente ştiinţifice" că singurul loc din Univers unde se află fiinţe gînditoare este Pămîntul ! Îl aşteptăm cu acelaşi interes pe Marian Aurel ca să ne susţină, într-o şedinţă viitoare, cu „argumente logice şi matematice", geocentrismul !

Duminică 1 noiembrie 1970, ora 10,30

Subiectul discuţiilor : „Civilizaţii antediluviene", prezentat de **Gh. Popescu,** merita cel puţin atenţie ; din păcate, prezenţa unor cetăţeni, unici posesori ai adevărului absolut, care cred că afirmarea cu orice preţ a „valorii" persoanei lor este scopul acestor întîlniri, a împiedidicat o desfăşurare normală a şedinţei.

Reamintim celor ce au uitat că la cenaclu trebuie să domnească „o atmosferă sinceră, colegială" și că un cenaclu este „locul în care vom încerca să fim modești".

Actualitatea pasionantului subiect al „Civilizațiilor antediluviene", prezentat de Gh. Popescu, a făcut ca această lucrare să fie propusă spre publicare în revista Cenaclului S.F.

Duminică 8 noiembrie 1970, ora 10,30

Ședința a fost condusă de **George Ricus**, autorul a două volume de anticipație: „Hoțul de paratrăsnete" (1967) și „O viață aparte" (1970).

Deși a fost citită o singură povestire, „Mă numesc Nae" de **Paul Martalogu**, discuțiile au fost animate. George Ricus a remarcat „prospețimea și ideea interesantă: relația om-mașină". Trebuie să notăm că această relație este biunivocă, ceea ce se pare că a încercat să arate și Paul Martalogu în povestirea sa.

Aceste tendințe de umanizare a roboților sînt expresia modernă a unui animism primitiv, care, după cum bine se știe, a fost una dintre sursele generatoare ale miturilor **(Sandu Drăghici)**. Oare nu asistăm la nașterea unei noi mitologii închinată obiectelor în gen oral?!

În ciuda unor mici deficiențe (tonul prea explicativ, interferența derutantă de planuri), povestirea lui Paul Martalogu este bine scrisă și, mai ales, interesantă.

Este arhicunoscută existența unor pete albe în istoria omenirii. Este greu de spus ce însemnătate ar avea dezlegarea acestor enigme, sigură este necesitatea unor studii aprofundate, deschise oricăror interpretări fundamentate științific. În acest scop vom înființa o secție de studii științifice; pentru început, aceasta va cerceta probleme ținînd de sfera O.Z.N.-urilor și a paleoastronauticii — fenomene, după opinia noastră, doar aparent fără legătură între ele... Cele două subsecții vor fi conduse de **Clement Alecsandrescu** (O.Z.N.) și de **Mihai Constantin** (paleoastronautica); activitatea secției va fi îndrumată de **Ion Hobana** și de **Victor Kernbach**, cunoscuți marelui public și datorită susținutei lor preocupări pentru aceste probleme.

Duminică 6 decembrie 1970, ora 10,30

A avut loc o mică întîlnire de lucru în vederea punerii la punct a primului număr al fanzinului nostru.

S-a făcut propunerea — acceptată în unanimitate — ca, pe lîngă predominanța literară, fanzinul să aibă și un caracter mai „științific", impus de existența secției de studii științifice.

În publicația cenaclului, pe lîngă lucrări științifice sau S.F., vor apărea și unele po-

vestiri fantastice. Fanzinul va încerca să fie o revistă dinamică, interesantă, dar aceasta depinde în primul rînd de colaboratorii săi. Lansăm un apel către poeții, prozatorii, graficienii (caricaturiști sau ilustratori) amatori din toată țara să ne expedieze ce au mai interesant din creațiile lor literare sau grafice.

Duminică 13 decembrie 1970, ora 10,30

Lucrările cenaclului au fost conduse de **Victor Zednic**, redactorul și coordonatorul colecției „Fantastic-Club" a Editurii „Albatros".

Primul a citit **Daniel Săliștcanu** patru minischițe. Au reținut atenția primele trei povestiri prin aerul lor aparte, de parabolă S.F.

A doua povestire, „Șampon", a fost rodul unei colaborări deosebit de inspirate între **Mihai Constantin** și **Sorin Sighișanu**. Povestirea „Un caz ciudat" — nume sub care a fost prezentată la cenaclu — a reușit să se impună atît prin interesanta temă pe care o utilizează, paradoxul timpului, cît și prin umorul său.

Calitatea textelor citite ne-a făcut pe toți să acceptăm fără rezerve publicarea lor în fanzinul nostru.

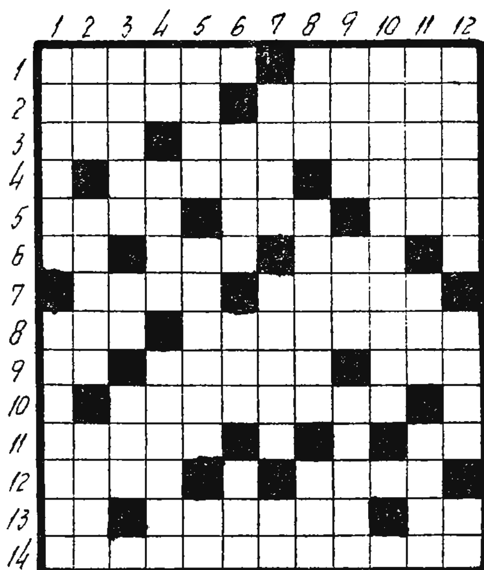
Plăcut impresionat de atmosferă, ca și de lucrările prezentate, invitatul cenaclului, Victor Zednic, a avut amabilitatea să ne propună ca lucrările cele mai interesante publicate în fanzinul nostru să fie strînse într-un volum pe care s-a oferit să-l editeze! Colaboratori din capitală sau provincie, atenție!

În încheiere ne-au fost înfățișate o serie de coperte; a reținut atenția desenul lui **Bogdan Ionescu**. Au mai fost remarcate grațioasele arabescuri executate în tuș de Adrian Socaciu, precum și tușa sinceră și viguroasă din desenele **Mihaelei Bărbulescu**.

DANIEL COCORU
secretarul Cenaclului S.F.

Toți cei interesați de activitatea cenaclului își pot trimite manuscrisele și eventualele sugestii pe adresa: Colecția „Povestiri științifico-fantastice", Piața Scînteii nr. 1, București (cu mențiunea: Pentru Cenaclul S. F.).

Istoria rachetei

ORIZONTAL : 1) Savant englez care intenţiona să pună în mişcare un fel de vagon prin directa aplicare a principiului reacţiei — Ţar al Rusiei din secolul al XVIII-lea, în timpul căruia rachetele au devenit mijloace puternice de foc ; 2) Popor oriental care a preluat invenţia rachetei de la vechii chinezi, de la care au luat-o mai tîrziu şi europenii — Constructor german care între anii 1920 şi 1930 a realizat o serie de automobile rachetă ; cea mai reuşită maşină a atins viteza de 280 km/oră în apropiere de Hanovra ; 3) Calapod — Lucrare a călugărului englez Roger Bacon datînd din 1248, cea mai veche sursă de informaţii referitoare la introducerea rachetelor în Europa ; 4) Învăţat antic din Alexandria, constructorul unui cazan cu reacţie, de la care, pricipial, pînă la avionul cu reacţie nu este mare distanţă — Copac cu fructe comestibile ; 5) Stare de agregare a apei care a pus în mişcare vestitul porumbel zburător din Archytas (360 î.e.n.), turbina lui Giovanni Branca (1629) şi multe alte mecanisme — Fricos — „...fungfu". oraş în China pentru apărarea căruia împotriva mongolilor chinezii au folosit „săgeata cu aripi de foc" ; 6) Unu şi una ! — Nimfa pădurilor — Localitate în Peru ; 7) A slobozi — Plantă ornamentală ; 8) Lipsit de conţinut — Inginer american care propune construirea unui dirijabil acţionat cu ajutorul mai multor rachete introduse într-un tub manevrabil în orice direcţie pentru cîrmuirea dirijabilului ; 9) Ultimele trepte ale lui Saturn ! — Denumire dată unor rachete de artificii despre construcţia cărora Leonhart Frousperger, armurierul oraşului Frankfurt pe Main, spunea : „...Pulberea închisă într-o pungă de hîrtie se aprinde şi, urcînd, capătă o culoare frumoasă" — Istm ce uneşte Indonezia cu Malacca ; 10) Obiecte spaţiale plasate de om pe orbite în jurul Pămîntului cu rachete de diverse tipuri ; 11) Părţi constitutive ale unor rachete în trepte construite pentru prima oară de englezul Boxer, realizînd aşa-zisa rachetă de salvare — Cută ! 12) Ţară în Marea Caraibilor unde a fost experimentată în 1940 o rachetă poştală, proiectul fiind abandonat apoi din cauza distanţei mici străbătute de vehicul — Una dintre principalele utilizări pe care le-au avut rachetele în decursul veacurilor ; 13) Carburanţi centrali — Savant german care în 1928 expune planul experienţelor pentru realizarea astronavelor — Radu Oprea ; 14) Localitate indiană unde la sfîrşitul secolului al XVIII-lea trupele britanice au fost învinse de băştinaşi, care au folosit rachete tubulare umplute cu pulbere, avînd stabilizator un baston de bambus.

VERTICAL : 1) Autorul unui proiect de rachetă submarină care se scufunda în apă şi exploda (secolul al XV-lea) — Învăţat care a tradus în limba arabă lucrarea „Liber Ignium", din care germanul Albertus Magnus a copiat reţeta încărcăturii de reacţie folosită în rachete ; 2) Cea cosmică a început odată cu lansarea primului satelit artificial al Pămîntului — Vehicul aerian construit de francezul Miollau şi

care putea fi condus prin reacție, dar nu a fost experimentat, fiind mistuit de flăcări — Piese de șah ; 3) Învățat chinez care, instalat într-un fotoliu prevăzut cu roți și cu un cadru de 47 de rachete în spate, spera să se poată desprinde de Pămînt, ținînd în mîini două zmeie — Aluminiu — Numele indigen al boșimanilor ; 4) Terbiu — Prejudecată — Prinți indieni ; 5) Cioban — Acoperișul motorului mașinii (pl.) — Jumătate de tonă ! 6) Călător venețian care, impresionat de forța preparatului incendiator chinezesc, comunică europenilor în 1270 ideea preparării prafului de pușcă și, în special, a utilizării lui în rachete — Cetate antică — Excrescență a pielii ; 7) Jet de apă — Bețișoare care se folosesc la fracturi — Nota 4! 8) Primul pe Lună a fost făcut de americanul Armstrong — Arme primitive din care vechii chinezi au făcut primele rachete atașîndu-le un tub cu substanță inflamabilă — Agenție franceză de presă ; 9) Rîu în Germania, afluent al Dunării — Unul dintre proiectele inginerului italian Joanes da Fontana, aflat în celebrul său album „Bellicorum instrumentorum liber", care era un fel de torpilă așezată pe cilindri de lemn, acționată de un jet de gaze — Prăjitură ; 10) Savant sovietic care în studiile sale a elaborat mai multe proiecte de rachete cu combustibili lichizi, dintre care se detașează cei din anul 1926, în care soluționează și alegerea celui mai bun model de rachetă interplanetară : racheta etajată ; 11) A repeta — Aur (popular) — U.R.S.S., S.U.A., Franța, Japonia (sing.); 12) Combustibilul rachetelor viitorului — Nume generic care, în secolul nostru, include și noțiunea de rachetă — Primul în spațiul cosmic a fost Gagarin.

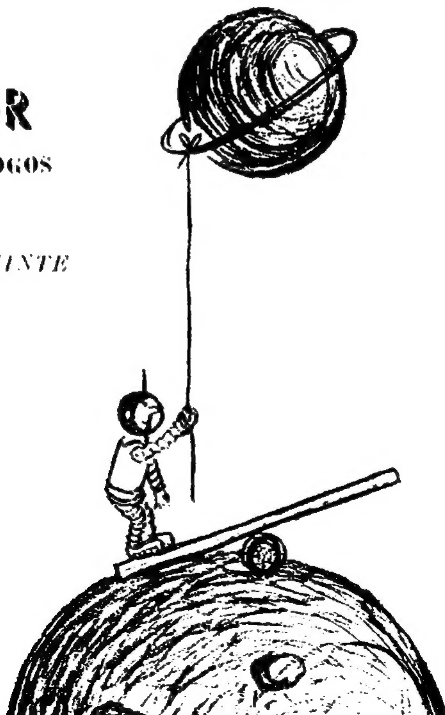
Cuvinte rare : Kai, Sab, Ege, Elta.

Prof. DUMITRU IACOBESCU

UMOR

de EMIL BOGOS

FĂRĂ CUVINTE

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

dandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual* .... *24 lei*
- *pe șase luni* .... *12 lei*
- *pe trei luni* .... *6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
• FEBRUARIE 1971
PREȚUL 1 LEU
41007